Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς το κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία. . .	φρ. 10,—
Ἐξάμηνος. .	» 4,50	Ἐξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος. . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος | *Ἐν Ἀθήναις, 5 Φεβρουαρίου 1911* | *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 10*

ΤΟ ΜΕΤΡΗΜΑ ΤΩΝ ΑΥΓΩΝ

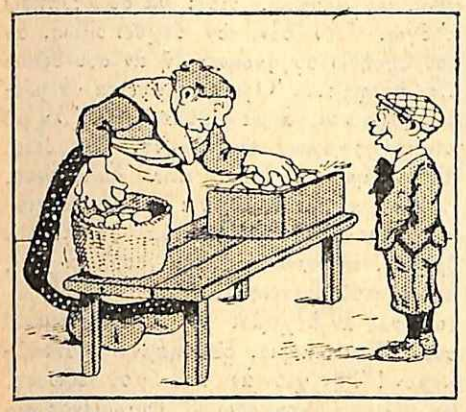

Στὴν Ἀγορά, ὁ μικρὸς Νώντας, τὸ μαγκόπαιδο, κυττάζει μὲ πονηρὸ μάτι μιὰ χωριάτισσα αὐγουλοῦ, ποῦ βασανίζεται νὰ μετρήση ταύγά της. Ἡ κακομοῖρα δὲν ξέρει νὰ μετρᾷ καλά, καὶ αἰωνίως μπερδεύεται, καὶ αἰωνίως ξαναρχίζει: 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24...»

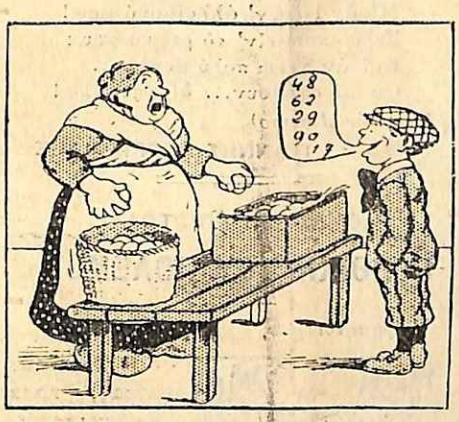

Ὁ Νώντας τὸ βρίσκει πολὺ ἀστεῖο καὶ γιὰ νὰ μπερδέψη τὴν αὐγουλοῦ ἀκόμη μιὰ φορά, ἐκεῖ ποῦ λέγει «18, 21, 24...», τὴν διακόπτει καὶ τῆς φωνάζει δυνατά: «48, 62, 29, 90, 17...» Καὶ βάζει τὰ γέλια, γιατὶ πραγματικῶς ἡ χωριάτισσα τὰ γάνει. Δὲν γελᾷ ὅμως πολλὴν ὥρα! Ἡ χωριάτισσα μπερδεύεται μὰ καὶ θυμόνει. Καὶ μὲ τὸ ἴδιο ὕφος τοῦ Νώντα, ἀλλ' ἀκόμη δυνατώτερα, ἐξακολουθεῖ: «40, 59, 84, 110! Νὰ λοιπόν, παληόπαιδο! πάστα!»

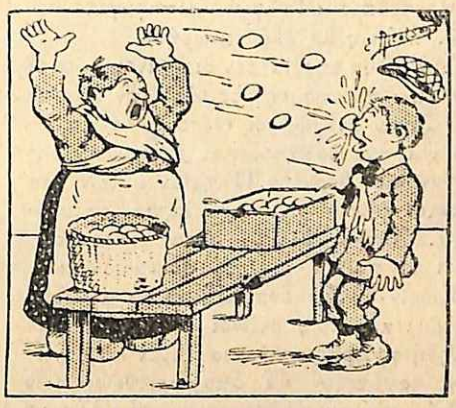

Καὶ ὅσα αὐγὰ ἐκρατοῦσε μὲ τὰ δυό της χέρια, τοῦ τὰ πετᾷ στὰ μοῦτρα:

Μὰ τοῦπρεπε! ...

ΣΠΟΤΔΑΙΟΝ ΣΥΜΒΑΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ]

Πρωΐα. Διὰ τῶν δαντελωτῶν κρυστάλλων τοῦ πάγου, τὰ ὁποῖα καλύπτουσι τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδίων τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ ἡλίου. Ὁ Γιαννάκης, παιδίον ἓξ ἐτῶν, κουρευμένον, μὲ ρῖνα ὁμοίαν πρὸς κομβίον, καὶ ἡ ἀδελφή του Νίνα, κοράσιον τεσσάρων ἐτῶν, μὲ οὐλὴν κόμην, παχουλόν, κοντοῦ ἀναστήματος ἀναλόγως τῶν ἐτῶν του, ἐξυπνῶσι καὶ διὰ τῶν κιγκλίδων τῶν κλινῶν των μὲ θυμὸν προσβλέπουσιν ἀλλήλους.

— Οὔ, οὔ! δὲν ντρέπεσθε—μουρμουρίζει ἡ τροφός των.— Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἔπιον πλέον τσάϊ καὶ σεῖς ἀκόμη δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ἀνοίξετε τὰ μάτια σας...

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εὐθύμως παίζουσιν ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἐπὶ τῶν τοίχων, ἐπὶ τοῦ φορέματος τῆς τροφοῦ καὶ ὡσὰν νὰ προσκαλῶσι τὰ παιδία νὰ παίξωσι μαζί των, ἀλλ' αὐτὰ δὲν δίδουσι καμμίαν προσοχήν. Ἐξύπνησαν κακοδιάθετα. Ἡ Νίνα ἐξογκώνει τὰ χείλη της, κάμνει σκυθρωπὸν τὸ πρόσωπόν της καὶ ἀρχίζει νὰ χασμᾶται ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας.

— Τσάϊ, παραμάνα, τσάϊ!

Ὁ Γιαννάκης ρυτιδώνει τὸ μέτωπόν του καὶ σκέπτεται, μὲ ποῖον νὰ μαλώσῃ διὰ νὰ ξεθυμάνῃ;

Ἀνοιγοκλείει τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του, ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἐκ τῆς τραπεζαρίας ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς μαμᾶς.

— Μὴ λησμονήσετε νὰ δώσετε γάλα εἰς τὴν γάταν, γιατὶ ἔχει τώρα γατάκια!

Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Νίνα ἐξαφνίζονται καὶ μετ' ἀπορίας προσβλέπουσιν ἀλλήλους, ἔπειτα ἀμφότεροι συγχρόνως πηδῶσιν ἐκ τῶν κλινῶν των, καὶ πληροῦντες τὸν ἀέρα διαπεραστικῶν φωνῶν, σπεύδουσιν ἀνυπόδητοι, μὲ τὰ ὑποκάμισά των μόνον, εἰς τὸ μαγειρεῖον.

—Ἐγέννησεν ἡ γάτα! —φωνάζουσιν· —Ἐγέννησεν ἡ γάτα!

Εἰς τὸ μαγειρεῖον ὑπὸ μέγα σκαμνίον κεῖται μικρὸν κιβώτιον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Στέφανος μεταφέρει τοὺς ἄνθρακας ὅταν ἀνάπτῃ τὴν θερμάστραν. Ἐκ τοῦ κιβωτίου παρατηρεῖ ἡ γάτα. Οἱ ὀφθαλμοί της ἐκφράζουσιν ὑπερτάτην ἐξάντλησιν καὶ αἰσθηματικότητα... Θέλει νὰ νιαουρίσῃ, ἀνοίγει τὸ στόμα της, ἀλλ' ἐκ τοῦ λαιμοῦ της ἐξέρχεται μόνον μία βραγχνάδα. Ἀκούεται ἡ φωνίτσα τῶν μικρῶν της.

Οἱ παῖδες κάθηνται ὀκλαδὸν πρὸ τοῦ κιβωτίου καὶ μὴ κινούμενοι καθ' ὁλοκληρίαν, κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν των, παρατηροῦσι τὴν γάταν... Εἶνε τόσον ἐκθαμβοι καὶ ἐκπεπληγμένοι, ὥστε δὲν ἀκούουσι, πῶς μουρμουρίζει ἡ καταφθάσασα αὐτοὺς τροφός. Εἰς τὰ ὄμματα ἀμφοτέρων λάμπει εἰλικρινεστάτη χαρά.

— Τί μικρούτσικα — λέγει ἡ Νίνα, ἀνοίγουσα τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της καὶ ἐκρηγνυομένη εἰς εὔθυμον γέλωτα.— Ὅμοια μὲ ποντίκια.

— Ἕνα, δύο, τρία—ἀριθμεῖ ὁ Γιαννάκης. — Τρία γατάκια. Δηλαδὴ ἕνα δικό μου, ἕνα δικό σου καὶ ἕνα... τίνος

νὰ τὸ δώσωμε τὸ ἄλλο γατάκι, Νίνα ;

— Μούρρρρ.... μούρρρρ....—νιαουρίζει ἡ λεχὼ ἀπερροφημένη ὑπὸ προσοχῆς πρὸς τὰ τέκνα της.... Μούρρρρ.

Ἀφοῦ τὰ παιδία ἀρκετὰ παρετήρησαν τὰ γατάκια, λαμβάνουσιν αὐτὰ εἰς τὰς χεῖράς των καὶ ἀρχίζουσι νὰ τὰ ζυμώνωσιν, ἔπειτα μὴ ἀρκούμενα εἰς τοῦτο, τυλίσσουσιν αὐτὰ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὑποκαμίσου των καὶ τρέχουν εἰς τὰ δωμάτια.

— Μαμά ! Ἡ γάτα ἐγέννησε !—φωνάζουσιν.

Ἡ μήτηρ κάθηται εἰς τὴν τραπεζαρίαν μετά τινος ἀγνώστου κυρίου. Ἰδοῦσα τὰ παιδία της ἄπλυτα, γυμνά, μὲ τὰς ἄκρας τῶν ὑποκαμίσων των γυρισμένας πρὸς τὰ ἄνω, ἐντρέπεται καὶ τὰ παρατηρεῖ αὐστηρῶς.

— Κατεβάσετε τὰ ὑποκάμισά τας ! Δὲν ἐντρέπεσθε !—φωνάζει—φύγετε ἀπ' ἐδῶ, ἄλλως θὰ σᾶς τιμωρήσω.

Ἀλλὰ τὰ παιδία δὲν διακρίνουσιν οὔτε τὴν ἀπειλὴν τῆς μητρὸς οὔτε τὴν παρουσίαν ξένου ἀνθρώπου. Θέτουσι τὰ γατάκια ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἐγείρουσιν ἐκκωφαντικὸν θόρυβον. Πλησίον αὐτῶν περιπατεῖ ἡ λεχὼ καὶ παρακλητικῶς νιαουρίζει. Ὅταν, ὀλίγον μετὰ ταῦτα, σύρωσι τὰ παιδία εἰς τὸ δωμάτιόν των, ἐνδύωσιν αὐτά, ἀναγκάζωσι νὰ προσευχηθῶσι καὶ τοῖς δίδωσι τσάϊ, αὐτὰ εἶνε πλήρη φοβερᾶς ἐπιθυμίας ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον νὰ ἀποχωρισθῶσι τῶν πεζῶν τούτων καθηκόντων καὶ πάλιν νὰ σπεύσωσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Τὰς συνήθεις των ἀσχολίας καὶ τὰ παιγνίδια οὐδὲ κἂν τὰ ἐνθυμοῦνται. Τὰ γατάκια διὰ τῆς παρουσίας των εἰς τὸν κόσμον ἐπισκοτίζουσι τὸ πᾶν καὶ εἶνε διὰ τὰ παιδία τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Ἐὰν εἰς τὸν Γιαννάκην καὶ τὴν Νίναν δι' ἕκαστον γατάκι προσέφερον ἕνα ποῦτι κομφέτα, ἢ χίλια δεκαράκια, θὰ ἀπέρριπτον τοιαύτην ἀλλαγὴν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας. Ἀκριβῶς μέχρι τοῦ γεύματος, παρ' ὅλας τὰς αὐστηρὰς παρατηρήσεις τῆς τροφοῦ καὶ τῆς μαγειρίσσης, κάθηνται εἰς τὸ μαγειρεῖον πλησίον τοῦ κιβωτίου καὶ διαρκῶς ἐνασχολοῦνται εἰς τὰ γατάκια. Τὰ πρόσωπά των εἶνε σοβαρὰ καὶ ἐκφράζουσι φροντίδα, ἡ δὲ προσοχή των εἶνε συγκεντρωμένη εἰς τὰ γατάκια. Ἀνησυχοῦσιν ὄχι μόνον περὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν. Ἀπεράσισαν τὸ ἓν γατάκι νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν πλησίον τῆς γραίας γάτας, διὰ νὰ παρηγορῇ τὴν μητέρα του, τὸ δεύτερον θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐπαυλίν των καὶ τὸ τρίτον θὰ ζῇ εἰς τὸ ὑπόγειον ὅπου εἶνε πάρα πολλὰ ποντίκια.

—Ἀλλὰ διατὶ δὲν βλέπουν ; — ἀπορεῖ ἡ Νίνα.—Τὰ μάτια των εἶνε τυφλὰ ὡς τῶν ζητιάνων.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

Μετάφρασις Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ

Στὸ γαϊδούρι ἕνας φορτόνει
Καὶ μὲ τὴν τριχιὰ τὰ ζώννει,
Γουρουνόπουλο καὶ ἐρίφι'
Μὰ στὸ δρόμ' ὅλο καὶ γλύφει.
Τὸ κορμί του τὸ γιδάκι
Ξαπλωμένο, σὰν ἀρνάκι'
Τὸ μικρ' ὅμως γουρουνάκι
Γρύζει, σκούζει, δὲν κρατιέται
Καὶ θρηνεῖ, καὶ ὅλο χτυπιέται...
Τότε μ' ἀλεποῦ τοῦ κράζει :
«—Πῶς τὸ γίδι δὲ φωνάζει,
Παρὰ ἐσύ, μωρό μου, τάχα
Ξεφωνᾷς καὶ κλαῖς μονάχα ;»
—Τὴ γιδίτσα, καὶ ἂν πουλήσουν,
Ζωντανὴ θὰ τὴν κρατήσουν,
Γιὰ τὰ ἐρίφια ποῦ θὰ κάνῃ
Καὶ τὸ γάλα ποῦ θὰ πιάνῃ...
Μ' ἄχ ! ἐμέν' ἀλλοίμονό μου !
Ξέρω ποιὸ εἶν' τὸ ριζικό μου :
Καὶ ἂν γενῶ πολὺ μεγάλο..
Θὰ μὲ σφάξουν... δίχως ἄλλο !

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

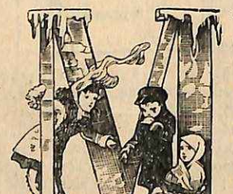

ΙΑΝ ἀπὸ τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπῆρχε πολὺ χιόνι καὶ μεγάλη αὐθάδεια, ἐπερνούσαμεν ἕνα φίλον μου, δραματικὸν συγγραφέα, τὴν ὁδὸν Ὁμήρου, ὅταν ἔξαφνα μᾶς ἦλθε μιὰ χιονιά. Ἐχωρίσθη εἰς δύο, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ μὲ ἠθρεν εἰς τὸν ὦμον, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ ἐκτύπησε τὸν φίλον μου εἰς τὸ μάτι. Ἐγὼ δὲν ἔπαθα τίποτε, ὁ φίλος ὅμως εἶδε κ' ἔπαθε ὥς ν' ἀνοίξῃ τὸ μάτι του. Ἔγεινε φυσικὰ ἔξω φρενῶν, καὶ ἐπειδὴ ἤμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ χιονιὰ ἐρρίφθη ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον ἑνὸς σπιτιοῦ, ὁ φίλος μου ἐκτύπησε τὴν θύραν, εἰσῆλθε, παρεπονέθη, διεμαρτυρήθη, ἔβρισεν, ἐχάλασε τὸν κόσμον. Ὁ δράστης, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἐξηκριβώθη, ἦτο ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς οἰκογενείας, ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ, ἄλλως ὁ φίλος μου θὰ τοῦ ἐξερίζωνεν, ὡς ἀπειλοῦσε, ταύτιά. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἄλλοι εἰς τὸ σπίτι δὲν θὰ τὸν ἄφιναν ἔτσι εὔκολα, καὶ θὰ ἐγίνετο καυγᾶς ποῦ κανεὶς δὲν εἰξεύρει ποῦ θὰ κατέληγε. Μία χιονιά, βλέπετε, ὀλίγον ἔλειψε νὰ φέρῃ ξυλιές, μπαστουνιὲς καὶ ἴσως πιστολιές. Γιατὶ ὄχι ; Μήπως τὴν προηγουμένην ἡμέραν δὲν ἐμαχαίρωσε κάποιος ἕνα ἄλλον, ποῦ τοῦ ἔρριξεν εἰς τὸν δρόμον μίαν χιονιάν ; Καὶ ὁ περίφημος χιονοπόλεμος τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου μήπως δὲν ἐτελείωσε μὲ ξύλον, μὲ πυροβολισμοὺς εἰς τὸν ἀέρα καὶ μὲ συλλήψεις;

Πολλοὶ εἶπαν : ὠχ ἀδελφέ ! γιατὶ νὰ ἐπέμβῃ ἡ Ἀστυνομία ; καὶ γιατὶ νὰ θυμόνουν τόσον οἱ χιονοβολούμενοι ; Καὶ ὁ Βασιλεύς, εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισσίας, ἔφαγε χιονιὲς καὶ ἔβγαλε τὸ καπέλλο του. Δὲν τὸ ξεύρουν ὅτι εἶνε... ἔθιμον ; Ὅταν χιονίζῃ, θὰ φᾷς καὶ μιὰ χιονιὰ διὰ νὰ πῆς καὶ τοῦ χρόνου !

Καθόλου δὲν εἶνε ἔτσι, ἀγαπητοί μου! Ὁ πόλεμος ἔχει τὴν ἠθικήν του καὶ ὁ χιονοπόλεμος ἐπίσης. Ἠκούσατε ποτὲ νὰ γίνῃ πόλεμος χωρὶς νὰ κηρυχθῇ πρὶν καὶ χωρὶς νὰ τὸν δεχθῇ ὁ ἀντίπαλος ; Μοῦ ἐκήρυξες τὸν πόλεμον· ἂν τὸν δεχθῶ, μὲ κτυπᾷς, διότι θὰ σὲ κτυπήσω κ' ἐγώ. Ἂν δὲν τὸν δεχθῶ ὅμως, ἂν σοῦ ζητήσω συγγνώμην ἢ ἂν σοῦ δώσω ὅ,τι θέλῃς ;.. Ὀφείλεις πρῶτα νὰ μ' ἐρωτήσῃς καὶ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς. Ἂν μὲ κτυπήσῃς ὅμως ἀνερώτητα, δὲν εἶσαι πλέον τίμιος ἐχθρός, ἀλλὰ δολοφόνος.

Κάτι τέτοιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν χιονοπόλεμον. Περνῶ ἀνύποπτος ἀπὸ τὸν δρόμον, πηγαίνω εἰς τὴν δουλειά μου, καὶ σὺ μοῦ ρίχνεις μίαν χιονιάν. Μ' ἐρώτησες ἂν δέχομαι νὰ πολεμήσω μαζί σου ; Ἐγώ, κύριε, δὲν κάμνω χιονοπόλεμον ! Τὴν χιονιὰν ποῦ μοῦ ἔδωσες, θὰ σοῦ τὴν ἀνταποδώσω, θυμωμένος δικαίως, μὲ μίαν μπαστουνιάν, ἢ θὰ σὲ παραδώσω εἰς τὸν χωροφύλακα.

Λέγουν : αὐτὸ γίνεται παντοῦ. Διόλου δὲν γίνεται παντοῦ, καὶ ὅπου τυχὸν γίνῃ, ἡ ἀστυνομία πάντοτε ἐπεμβαίνει. Συμφωνοῦν παρέες καὶ παίζουν χιονοπόλεμον μεταξύ των. Αὐτὸ εἶνε ἄλλο. Καὶ δὲν εἶνε βέβαια τὸ ἴδιον, ὅταν περνᾷ ὁ φίλος μου ἀπὸ ἕνα σπίτι, καὶ τοῦ ρίχνουν κρυφὰ μίαν μπάλαν, ἡ ὁποία τοῦ βγάζει σχεδὸν τὸ μάτι...

Ἐπειδὴ ἡ μεγάλη αὐτὴ διαφορὰ δὲν ἐννοήθη ἀκόμη, δι' αὐτὸ γίνονται τόσα δυσάρεστα ἐπεισόδια ὅταν χιονίζῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ μοῦ φαίνεται, εἶνε καιρὸς πλέον νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι καὶ ὁ χιονοπόλεμος ἔχει τὴν ἠθικήν του. Δὲν εἰμπορεῖτε πρῶτον νὰ ρίξετε χιονιὰν παρὰ φανερά· τὸ νὰ ρίπτεται κρυφά, καὶ μάλιστα ἐναντίον ἀνθρώπων μεγαλητέρων σας, σοβαρῶν, ποῦ δὲν ἔχουν καμμίαν ὄρεξιν διὰ παιγνίδια, αὐτὸ πλέον εἶνε μία κακὴ πρᾶξις, ἀγένεια καὶ αὐθάδεια, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἔχουν δίκαιον νὰ θυμώνουν, καὶ ἡ Ἀστυνομία ἔχει δίκαιον νὰ ἐπεμβαίνῃ, ὅπως ἐπενέβη προχθές, ὅταν οἱ φοιτηταὶ ἤθελαν νὰ ἀποκλείσουν τὸ Ἀρσάκειον μὲ χιονιές ! Εἶνε δὲ πολὺ ἀπαστημένοι ὅσοι νομίζουν, ὅτι αὐτὰ ἐπιτρέπονται εἰς τὸν «πολιτισμένον κόσμον». Ὄχι. Σᾶς εἶπα ὑπὸ ποίους ὅρους γίνονται ἐκεῖ οἱ χιονοπόλεμοι. Ὅπως γίνονται ὅλοι οἱ πόλεμοι, καὶ ὅλα τὰ παιγνίδια, καὶ ὅλα τὰ σπόρτ, καὶ ὅλα τὰ γωνίσματα. Φαντασθῆτε ἔξαφνα νὰ μὲ βρῆτε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν δρόμον, νὰ μὲ πιάσετε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ θέλετε καὶ καλὰ νὰ παλέψωμε, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶνε Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ! Τὸ ἴδιον δὲν εἶνε ὅταν μοῦ ρίχνετε μίαν χιονιάν, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι... ἐχιόνισε ;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων *: — Εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὡς παῖς τοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμᾶς δείχνει ἀνδρείαν καὶ τόλμην. Ἀλλ' ἀντὶ ἄλλης ἀμοιβῆς διὰ τὴν καλὴν διαγωγήν του, ζητεῖ καὶ λαμβάνει ἀπὸ τὸν στρατηγὸν τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ Ζυνώ, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὴν μητέρα του τὰς μικράς του οἰκονομίας καὶ εἰς τὴν φίλην του Λευκοθέαν τὰ σκαρπίνια τῆς περιφήμου χορευτρίας Ζαρίνη, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἔκαμνε τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν ὡς χορεύτρια εἰς τὴν Ὄπεραν. Ἐν τῷ μεταξύ, αἱ ἐργασίαι τοῦ χοροδιδασκάλου Δεπρεώ, ὁ ὁποῖος ἐδίδασκε τὴν Λευκοθέαν κ' ἐπροστάτευε τὸν Λουδοβῖκον, πηγαίνουν λαμπρά.*

Ὁ χοροδιδάσκαλος ἄφισε τώρα τὸ μικρὸν οἴκημα τῆς ὁδοῦ Βανταδούρ, ἀνεπαρκὲς διὰ τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν του, καὶ ἐγκατεστάθη εἰς ἐν ὡραῖον μέγαρον τῆς ὁδοῦ Μὸν-Μπλάν, πλησίον τῶν βουλεβάρτων, εἰς τὸ βάθος ὡραίου κήπου, τὸν ὁποῖον ἐστόλισε μὲ σπήλαια καὶ ἀναβρυτήρια. Εἰς τὸ μέγαρον αὐτὸ ὁ κ. Δεπρεὼ ἔδιδε χορούς, συγχαζομένους ἀπὸ τὸν ποικιλώτερον καὶ ἀνομοιώτερον κόσμον. Ἄλλως τε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ χρῆμα δὲν ἦτο ἄφθονον καὶ εὐχαρίστως οἱ ἄνθρωποι ἐπήγαιναν εἰς τοὺς δημοσίους χορούς, κατὰ τὸ εἶδος αὐτῶν ποῦ ἔδιδεν ὁ κ. Δεπρεώ.

Θὰ παρευρεθῶμεν εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν. Εἶνε ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους. Εἰς τὰς καταφώτους καὶ καταστολίστους αἰθούσας τοῦ μεγάρου διακρίνονται αἱ πλέον φημισμέναι καλλονὰι τῆς ἐποχῆς. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ Ἰωσηφίνα Βοναπάρτου, ἡ ὁποία, παρὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της, δὲν ἄφινεν εὐκαιρίαν διασκεδάσεως καὶ ἐπιδείξεως.

Εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης αἰθούσης εἶχε κατασκευασθῆ μία μικρὰ σκηνή, ἐπὶ τῆς ὁποίας παρήλαυνον ἀλληλοδιαδόχως αἱ καλλίτεραι μαθήτριαι τοῦ χοροδιδασκάλου. Δώδεκα νεάνιδες ἐχόρευσαν ἤδη μ' ἐπιτυχίαν ἕνα μπαλέτο τοῦ Γκαρδέλ, ὁ δὲ κ. Τρενί, μαθητὴς καὶ αὐτὸς τοῦ Δεπρεώ, ἐχειροκροτήθη πολὺ εἰς ἐν παλαιὸν μενουέτον. Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ προγράμματος περιελάμβανε καντσονέττες τοῦ κωμικοῦ Μπρυνέ, ρομάντζες τοῦ Γκαρᾶ καὶ μίαν παιδικὴν παβάναν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐνεφανίζετο καὶ ἡ Λευκοθέα.

Εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ μητέρα της τὴν ἐστόλιζεν, ἡ μικρὰ χορεύτρια περιεφέρετο μὲ πυρετώδη ἀνησυχίαν, περιμένουσα τὴν στιγμὴν τῆς εἰσόδου της εἰς τὴν σκηνήν. Ἐφοβεῖτο πολύ, διότι ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ θὰ ἐχόρευε δημοσίᾳ καὶ ἐνώπιον τόσου καλοῦ κόσμου.

Ὁ Δεπρεὼ τῆς εἶχε κάμῃ μίαν ὡραίαν φορεσιὰν ἀπὸ μουσελίναν· τὰ μακρὰ ὀλόσγουρα μαλλιά της ἦσαν δεμένα μὲ ταινίαν χρυσῆν. Ἐφοροῦσε χαριτωμένα σκαρπινάκια ἀπὸ ρόδινον σατέν, καὶ πραγματικῶς ἦτο πολὺ εὔμορφη.

Ἐνῷ ἐπηγαινοήρχετο εἰς τὸ δωμάτιον, ἐπαναλαμβάνουσα τὰς διαφόρους φιγούρας τοῦ χοροῦ της, εἰσώρμησεν ἔξαφνα ὁ Δεπρεὼ μὲ πρόσωπον ἠλλοιωμένον.

— Ἄχ, Θέ μου! ἀνέκραξε συνάπτων τὰς χεῖρας, χαθήκαμε !

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησαν μαζὶ ἡ χορεύτρια καὶ ἡ μητέρα της.

—Δυστύχημα φοβερόν ! συμφορά !

— Μὰ τί ἐπιτέλους ;

— Ἡ παβάνα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χορευθῇ. Ὁ μικρὸς Καζιμὶρ μὲ εἰδοποίησε αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅτι εἶνε ἄρρωστος... Τί δυστυχία ! Κ' ἐπήγαινε τόσῳ καλὰ ἡ βραδυά μας !..

— Ἐλᾶτε δά, εἶπεν ἡ Λευκοθέα, ἂν καὶ κατὰ βάθος λυπημένη· δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖο, ἄλλη φορὰ χορεύουμε τὴν παβάνα μας !

Καὶ ἐνῷ ἡτοιμάζετο νὰ βγάλῃ τὴν στολήν της, τρία κτυπήματα ζωηρὰ ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν,

— Ποιὸς εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος.

Ἠκούσθη μία φωνή, ἡ ὁποία ἔκαμε τὸν Δεπρεὼ καὶ τὴν Λευκοθέαν νὰ σκιρτήσουν.

— Δάσκαλε ! δάσκαλε ! ἐφώναζεν ἡ φαιδρὰ φωνή· ἐγὼ εἰμαι ! ὁ Λουδοβῖκος ! σήμερα ἔφθασα ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ φέρνω στὴ Λευκοθέα τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνη !

Ὁ Δεπρεὼ ὥρμησεν εἰς τὴν θύραν, τὴν ἄνοιξε καὶ ὁ μικρὸς Κορμᾶς εἰσέβαλε θριαμβευτικῶς. Εἶχε ψηλώσῃ, ἦτο ἡλιοκαμένος, ἐφοροῦσε τὴν στολὴν τῶν παίδων τοῦ στρατοῦ κ' ἐκρατοῦσε ἕνα δέμα, τυλιγμένον ἐπιμελῶς.

— Λευκοθέα ! ἀνέκραξεν ἀμέσως ἐναγκαλιζόμενος τὴν φίλην του· νὰ τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνη· τώρα μπορεῖς νὰ βγῇς ὁποτε θέλεις.

Ἀλλ' ἐνῷ ἤρχισε νὰ λύνῃ τὸ πολύτιμον δέμα του, εὐτυχῆς προκαταβολικῶς διὰ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ θὰ ἔκαμνε τὸ περιεχόμενόν του, μία ἰδέα ἐπεφοίτησεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Δεπρεώ. Ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν του, ὕψωσε δύο – τρεῖς φορὲς τὸ πόδι ὡς τὸ πολύφωτον, καὶ διακόπτων τὴν ἐργασίαν τοῦ μικροῦ στρατιώτου, τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως :

— Λουδοβῖκε ! ξέρεις ἀκόμη νὰ χορεύῃς τὴν παβάνα ποῦ σοῦ ἔμαθα πρὶν φύγῃς ;

«Ἔτσι φαίνεται, στρατηγέ...» (Σελ. 72, στ. γ'.)

— Βεβαιότατα ! ἀπεκρίθη ὁ μικρός, ὁ ὁποῖος ἔμεινε μὲ τὸ μισοανοιγμένον δέμα εἰς τὸ χέρι, ἔκπληκτος διὰ τὴν παράξενην αὐτὴν ὑποδοχήν· τὴν ἐχόρεψα μάλιστα καὶ εἰς τὸ στρατόπεδον, ἔμπρὸς εἰς τὸν Μασσέναν.

Ὁ Δεπρεὼ ἐχαιρέτησε τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν διὰ τεραστίου πηδήματος καὶ ἀνέκραξεν περιχαρής :

— Σωθήκαμε ! σωθήκαμε !.. Μικρέ, τὰ λέμε ἀργότερα. Τώρα δὲν ἔχομε νὰ χάσωμε στιγμή. Ἔλα μαζί μου νὰ σὲ ντύσω. Θὰ ντικταστήσῃς τὸν Καζιμὶρ καὶ ἔτσι ἡ παβάνα μας θὰ χορευθῇ ἀπόψε!

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Λουδοβῖκος, φορῶν στενὸν πανταλόνι ἀπὸ ἄσπρο σατέν, γιλέκον μὲ ἀνθάκια, φράκον κυανοῦν καὶ περρούκαν πουδραρισμένην, εἰσήρχετο εἰς τὴν σκηνὴν κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Λευκοθέαν, ἐνῷ ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζεν ἕνα χορὸν τοῦ Λούλλη.

Ὅταν εὑρέθη ἐνώπιον τόσου πλήθους,

ποῦ τὸν ἐκύτταζεν, ὁ μικρὸς κάπως ἐταράχθη. Δὲν εἶνε τόσον εὔκολον νὰ καταβαίνῃ κανεὶς ἀπὸ μίαν ταξειδιωτικὴν ἅμαξαν καὶ νὰναβαίνῃ ἀμέσως εἰς μίαν σκηνήν. Ἀλλ' αἰσθανθεὶς τὸ χεράκι τῆς Λευκοθέας, τὸ ὁποῖον ἔσφιγγε νευρικῶς τὸ ἰδικόν του, συνῆλθε, καὶ μὲ τὸ θάρρος ἐκεῖνο, μὲ τὴν τόλμην ποῦ εἶχε καὶ ὅταν ἐπῆγε νὰ σηκώσῃ ὑπὸ χάλαζαν σφαιρῶν τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Βοναπάρτου, ἐξετέλεσεν ὡραιότατα τὴν πρώτην φιγούραν τῆς παβάνας.

Τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους τὸν ἐνεθάρρυναν ἀκόμη περισσότερον. Τώρα ἐστέκετο μὲ ὅλην του τὴν ἄνεσιν ἐπὶ τῶν σανίδων. Ἡ μουσικὴ τῶν βιολίων καὶ τῶν ἀρπῶν τὸν ὑπεβάσταζε ὡδήγει τὸν ρυθμὸν τῶν βημάτων του καὶ μὲ τὴν μεγαλητέραν χάριν τοῦ κόσμου ἐξετέλεσε τὰς ὡραιοτέρας του ὑποκλίσεις.

Ὀπίσω ἀπὸ μίαν στήλην, ὁ Δεπρεὼ παρηκολούθει ἀγωνιωδῶς κάθε κίνημα, κτυπῶν τὰς παλάμας, ὅπως εἰς τὸ μάθημα, διὰ νὰ κρατῇ τὸν χρόνον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, φοβούμενος μήπως ὁ μαθητής του εἴχε λησμονήσει τὰ μυστήρια τῆς τέχνης, τῷ ἐψιθύριζε :

— Γύρισε !.. Τὸ δεξὶ χέρι ψηλά !.. Τὸ ἀριστερό !.. πέρασε ἀπὸ κάτω !.. Ὑποκλίσου !..

Κ' ἐχειροκροτοῦσε λυσσωδῶς εἰς τὸ τέλος κάθε φιγούρας.

Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ χορός, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζωηροτέρων χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν, ὅλος ὁ κόσμος ἐθαύμαζε προπάντων τὴν Λευκοθέαν.

— Αὐτὴ ἡ μικρούλα, ἔλεγαν, θὰ διαπρέψῃ μιὰ μέρα.

— Εἶνε ἡ χορεύτρια τοῦ μέλλοντος.

— Τί χάρις !

— Τί κομψότης !

Ὁ Δεπρεὼ ἀκτινοβολοῦσε δεχόμενος τὰ συγχαρητήρια τῶν ὡραίων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι κατέκλυσαν τὴν σκηνὴν διὰ νὰ συγχαροῦν τοὺς μαθητάς καὶ νὰ τοὺς ἰδοῦν ἀπὸ κοντά.

Ὁ Λουδοβίκος ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὴν πρώην κυρίαν του Ἰωσηφίναν· ἄλλως τε ὁ χοροδιδάσκαλος τὸν ὡδήγησεν ἐνώπιόν της καὶ εἶπεν :

— Ἐπιτρέψατέ μου, ὡραία κυρία, νὰ σᾶς παρουσιάσω ἕνα μικρὸν χορευτήν, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε καλά.

— Καλέ, εἶνε ὁ Λουδοβίκος ! ἀνέκραξεν ἡ Παναγία τῶν Νικῶν (Notre-Dame des Victoires, οὕτως ἀπεκαλεῖτο ἡ Ἰωσηφίνα μετὰ τοὺς τελευταίους θριάμβους τοῦ συζύγου της,) ἔκπληκτος ποῦ ἐπανέβλεπε τὸν μικρὸν λακέν της μὲ τοιαύτην στολήν· δὲν εἶνε λοιπὸν στὴν Ἰταλία ;

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Κορμᾶς, ἐπέστρεψα σήμερα μὲ τὸν ὑπασπιστὴν Ζυνώ.

«Ἡ εἴσοδός της ἔκαμεν αἴσθησιν».
(Σελ. 80, στ. γ'.)

— Ἀ ! ἔκαμεν ἡ Ἰωσηφίνα, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιστροφὴ αὐτὴ τοῦ λακέ της δὲν ἐφαίνετο νὰ ἐνθουσιάζῃ διόλου· ὁ Βοναπάρτης σοῦ ἔδωσε κανένα γράμμα γιὰ μένα ;

— Ὄχι, κυρία... Εἶνε ὅμως καλά, πολὺ καλά.

— Χαίρω πολύ ! ἀπήντησεν ἡ κυρία Βοναπάρτου, καὶ ἀναλαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ τῶν οὐσάρων, ὁ ὁποῖος τὴν συνώδευεν, ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ προσέξῃ πλέον εἰς τὸν μικρόν.

Ἐνῷ τὸ ζεῦγος ἐξηφανίζετο εἰς τὸ πλῆθος τῆς μεγάλης αἰθούσης, μία χονδρὴ κυρία, μὲ ἀφάνταστον φουστάνι κατακίτρινον καὶ μὲ κάτι γελοῖα πτερὰ εἰς τὸν κότσον, ἀλλὰ μὲ ἀνοικτήν, ἀγαθωτάτην φυσιογνωμίαν, ἐπροχώρει ἀνοίγουσα δίοδον διὰ τῶν ἀγκώνων.

Ἠκολουθεῖτο ἀπὸ ἕνα στρατηγὸν ἐν μεγάλῃ στολῇ, ὁ ὁποῖος ἠγωνίζετο εἰς μάτην νὰ μετριάσῃ τὴν ὑπερβολικὴν ὁρμήν της.

— Μ' ἀγαπητή μου Κατερίνα, τῆς ἔλεγεν ὁ στρατηγός, μὴν κάνῃς ἔτσι ! σιγώτερα ! ἐσὺ πηγαίνεις σὰν στὸν πόλεμο !

— Ξεφορτώνου με, Λεφέμπρ ! εἶπεν ἡ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός της ἀπεκάλεσε Κατερίναν, ἀλλ' ἡ ὁποία ἦτο γνωστοτέρα μὲ τὸ παρατσοῦκλί της Κυρία Σὰν-Ζέν· θέλω νὰ ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ αὐτὰ τὰ μικρούλια, ποῦ ἐχόρευαν σὰν ἀγγελάκια.

Καὶ ἐξακολουθήσασα νὰ διαγκωνίζῃ τὸν κόσμον, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἡ στρατηγίνα Λεφὲμπρ ἔφθασε τέλος εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὑρίσκοντο οἱ χορευταί.

Ἡ εἴσοδός της ἔκαμεν αἴσθησιν, διότι ἡ ὡραία Κατερίνα, πρώην πλύστρα, ἡ ὁποία ἔγεινε καντινιέρα καὶ κατόπι στρατηγίνα, ἦτο πασίγνωστος διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν της καὶ τοὺς πάρα πολὺ ἀφελεῖς της τρόπους.

— Πουλάκια μου ! νὰ σᾶς χαρῶ ἐγώ! ἀνέκραξε, μὴ δίδουσα τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκύτταζε μὲ κάπως εἰρωνικὴ περιέργειαν.

Καὶ σηκώνουσα τὴν Λευκοθέαν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὴν κατεφίλησεν, ἔπειτα δὲ, στραφεῖσα πρὸς τὸν ἄνδρα της, προσέθεσε :

— Κ' ἐμεῖς, μολαταῦτα, ἔτσι ὡραῖα δὲν χορεύαμε ἄλλη φορά, τὸν καιρὸ ποῦ ἐσὺ ἤσουν λοχίας κ' ἐγὼ πλύστρα ; ἀλήθεια Λεφέμπρ ;

Γενικὸν μειδίαμα ὑπεδέχθη τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν ἀποστροφήν, ἀλλ' ἡ κυρία Σὰν-Ζέν, χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσῃ, ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνομένη τώρα πρὸς τὸν κ. Δεπρεώ :

— Ὅσο γιὰ σένα, γέρω μου σαλτιμπάγκε, βλέπω πῶς εἶσαι μάνα, καὶ ἀφοῦ βγάζῃς τόσῳ καλοὺς μαθητάδες, πρέπει νὰ ἔλθῃς νὰ μοῦ δώσῃς μερικὰ μαθήματα, γιὰ νὰ μάθω κ' ἐγὼ λιγάκι τοὺς καλοὺς τρόπους.

— Σύμφωνοι, πολῖτις στρατηγίνα, ἀπήντησεν ὁ κ. Δεπρεώ, πάντοτε τυπικὸς καὶ ἄμεμπτος εἰς τὴν συμπεριφοράν του.

Καὶ ἡ κυρία Σὰν-Ζὲν ἀπῆλθεν ἡσύχως εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της, χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ ρίψῃ οὔτε βλέμμα πρὸς τοὺς εἰρωνικοὺς θεατὰς αὐτῆς τῆς σκηνῆς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ αἴθουσαι ἐκενώθησαν, οἱ προσκεκλημένοι τοῦ κ. Δεπρεὼ ἔφυγαν, καὶ ὁ Λουδοβίκος εὑρέθη ἐπιτέλους μόνος μὲ τὸν διδάσκαλόν του, μὲ τὴν Λευκοθέαν καὶ μὲ τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία εἶχε συγκατατεθῇ νὰ μὴ ἐπιστρέψουν ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι, μολονότι ἡ ὥρα ἦτο προχωρημένη.

Ὁ κ. Δεπρεὼ ἀκτινοβολοῦσε.

— Λοιπόν, Λουδοβίκε, ἀνέκραξεν, μπορεῖς νὰ καυχᾶσαι ὅτι ἔφθασες μέσ' τὴν ὥρα ! Ἀ, παιδιά μου ! τί ὡραία ποῦ ἐχορεύατε αὐτὴ τὴν παβάνα ! τί ἐπιτυχία! τί θρίαμβος μοναδικός !.. Καὶ τώρα, μικρέ μου στρατιώτη, σὲ ἀκοῦμε· διηγήσου μας πῶς καὶ γιατὶ ἐγύρισες ἔτσι ἄξαφνα.

Οἱ φίλοι μας, πίνοντες σιρόπια καὶ πόντς, συνωμίλησαν ἐκεῖ ὥραν πολλήν. Ὁ Λουδοβίκος διηγήθη πῶς ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Βοναπάρτην τὴν ἄδειαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ Παρίσι πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐκστρατείας, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν Λευκοθέαν τὰ περίφημα σκαρπίνια. Τότε ἔκρινε κατάλληλον τὴν στιγμὴν νὰ παραδώσῃ τὸ πολύτιμον δέμα του, τὸ ὁποῖον εἶχε λησμονηθῇ χάριν τῆς παβάνας. Τὸ ἤνοιξε πράγματι, καὶ παρουσίασε θριαμβευτικῶς τὰ φρικτὰ ἐκεῖνα σκονισμένα καὶ τριμμένα σκαρπίνια τοῦ Θεάτρου τοῦ Μιλάνου.

Εἰς τὴν θέαν των, ἡ Λευκοθέα ἔκαμε μορφασμὸν περιφρονητικόν· ἡ δὲ μητέρα της δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἠρώτησε :

— Τί εἶνε αὐτὰ τὰ παληοπάπουτσα ;

Ὅσον διὰ τὸν Δεπρεώ, αὐτὸς ἐγελοῦσε μὲ τὴν καρδιάν του, βλέπων τὴν ἀπογοήτευσιν τοῦ Λουδοβίκου πρὸ τῆς ὑποδοχῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ δῶρόν του,—ἕνα δῶρον ποῦ διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὸ κάμῃ, εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ ὑπάγῃ τόσω μακράν...

Ἀνήσυχος ὁ μικρὸς ἐψιθύρισε :

— Δὲν εἶνε αὐτά, δάσκαλε ;... ἔκαμα λάθος ;

Ὁ διδάσκαλος τότε ἀπεφάσισε νὰ φανερώσῃ τὸ στρατήγημά του.

Ἔσυρε πλησίον του τὸν Λουδοβίκον καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐγὼ δὲν δίνω μιὰ πεντάρα γιὰ τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνη. Ἡ Λευκοθέα ἀπέδειξε πῶς μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ χωρὶς αὐτά.

— Τότε λοιπόν, ἀνέκραξεν ἔκπληκτος ὁ Λουδοβίκος, γιατὶ μὲ στείλατε στὸ Μιλάνο νὰ σᾶς τὰ φέρω ;

— Γιατί ; ἐπανέλαβεν ὁ Δεπρεὼ μειδιῶν· χμ ! χμ !... γιατί....

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Δικέφαλον πρόβατον

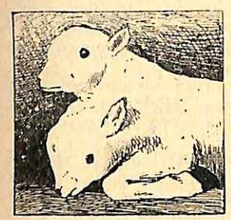

Εἰς τὸ κτῆμα τοῦ κ. Τζὼν Ἅμιλτων, εἰς τὸ Νόττιγκαμ τῆς Ἀγγλίας, ἐγεννήθη τὸ δικέφαλον πρόβατον, τοῦ ὁποίου βλέπετε ἐδῶ τὴν εἰκόνα ἐκ φωτογραφίας. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἡ πολυτέλεια αὐτὴ δὲν τὸ βλάπτει διόλου· τὸ τέρας χαίρει ἄκραν ὑγείαν καὶ φαίνεται ὅτι θὰ ζήσῃ.

Ἰαπωνικὴ δενδροκομία

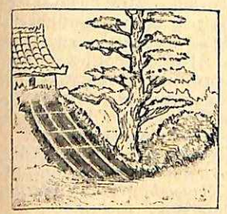

Ἰδοὺ ἓν δένδρον πολὺ περίεργον, τὸ ὁποῖον Ἰάπωνες κηπουροὶ κατώρθωσαν νὰ τὸ κάμουν νὰναπτυχθῇ εἰς σχῆμα πλοιαρίου. Τὸ δένδρον αὐτὸ εὑρίσκεται εἰς ἓν νεκροταφεῖον τοῦ Τόκιο, ἐχρειάσθησαν δὲ διακόσια ὁλόκληρα ἔτη διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ λάβῃ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ σχῆμα !

Ταχυδρομεῖον μιὰ φορά !

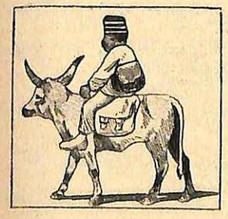

Ἡ εἰκών μας παριστᾷ ἐκ φωτογραφίας ἕνα ταχυδρομικὸν διανομέα τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ὁ ὁποῖος κάμνει τὴν διανομήν του καβάλλα εἰς ἕνα βῶδι, εἰς τὴν εὐδαίμονα ἐπαρχίαν τοῦ Κουραμάν. Φανταστῆτε τὴν ταχύτητα αὐτοῦ τοῦ ταχυδρόμου ! Καὶ ἔπειτα παραπονοῦνται οἱ συνδρομηταί μας ὅταν ὁ διανομεὺς τῆς συνοικίας των ἀργῇ κάποτε νὰ τοὺς φέρῃ τὸ φύλλον μίαν ἡμέραν !..

Περίεργον Νεκροταφεῖον

Οἱ Ἰνδοὶ τῆς λίμνης Ὀβεκάϋνο (Βρεττανικὴ Κολομβία), θάπτουν κατὰ παράδοξον τρόπον τοὺς νεκρούς των. Ἡ φωτογραφία μας παριστᾷ τὸν τάφον ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, τὸ λείψανον τοῦ ὁποίου ἐγκλείεται εἰς τὴν θήκην τὴν βασταζομένην ὑπὸ τοῦ ξυλίνου αὐτοῦ ἀγάλματος, τὸ ὁποῖον ἔχει ὕψος 3 μέτρα καὶ 60 ἑκατοστά.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ Εἰκών

Εἰμπορεῖτε νὰ μᾶς εἰπῆτε πόσον καιρὸν ἐργάζεται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὡς ὑπηρέτης Ἐδωδιμοπωλείου ;

β'.) Πρόβλημα

Εἰς ἓν κουρεῖον τῆς Θεσσαλονίκης ἐξυρίζοντο Χριστιανοί, Τοῦρκοι καὶ Ἑβραῖοι ἐν ὅλῳ 40. Κάθε Χριστιανὸς ἐπλήρωνε μίαν δραχμήν, κάθε Τοῦρκος δύο δραχμὰς καὶ ἀνὰ τρεῖς Ἑβραῖοι μίαν δραχμήν, ὁ δὲ κουρεὺς ἐμάζευεν ἀπ' ὅλους 40 δραχμάς. Πόσοι ἦσαν οἱ Χριστιανοί, πόσοι οἱ Τοῦρκοι καὶ πόσοι οἱ Ἑβραῖοι ;

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***, τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ ὁ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 8ου φυλλαδίου

Οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων εἰς τὸ μέσον σχηματίζουν καθαρὰ τὸν ἀριθμὸν 17. Τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι δεκαεπτὰ ποτήρια κατέβασεν ὁ μεθυσμένος.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1910 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1910, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερίσσευσαν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ, Κεφ Β

ΧΙΟΝΙΑ

Κάτασπρα σήμερα ὅλα· τὰ βουνά, οἱ κάμποι, αἱ κοιλάδες· αἱ νιφάδες ἀκόμα πέφτουν, χοροπηδοῦν καὶ πετοῦν· καὶ σὰν τὲς νιφάδες ποῦ πετοῦν, ἔτσι κι' ὁ νοῦς μου πετᾷ καὶ φεύγει στὸ χωριό μου. Ἄχ! πὼς ἤθελα νἄμουνα αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ χωριό μου! αὐτὰ τώρα τὰ γράφω καὶ δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια μου· πόσο σὲ λαχταρῶ, χωριό μου! ἄμα εἶμαι κοντά σου, δὲν καταλαβαίνω τὴ χαρά μου, ἀλλ' ἄμα φύγω ἀπὸ κοντά σου καταλαβαίνω τὴ θλίψη μου· κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ... ἕνα παραμικρὸ ἀντικείμενο ἄμα θυμηθῶ, πὼς κοντά σου ἔζησα, μελαγχολῶ... καϊμένο σπίτι μας!.. πόσο ἤθελα νἄμουνα τώρα ἐκεῖ, μπροστὰ στὴ γωνιὰ ἢ στὸ μαγκάλι καὶ νὰ διαβάζω κανένα βιβλίο!.. ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, τ' ἀδέρφια μου νὰ συνομιλοῦν, κ' ἡ λάμπα, ἢ κρεμαστὴ ἐκεῖνη λάμπα νὰ χύνῃ τὸ γλυκό της φῶς... τί ὄμορφα!.. κι' ὄξω νὰ χιονίζῃ, νὰ σκεπάζωνται τὰ κεραμίδια, τὰ δέντρα, ἢ αὐλὲς ἀπὸ χιόνι, ν'ἀκοῦμε τὴν κουκουβάγια σὲ ἕνα σπίτι ἐκεῖ κοντὰ γὰ ψέλνῃ τὸ μελαγχολικό της τραγοῦδι.. Ἄχ! χωριό μου πόσο σὲ λαχταρῶ, σπίτι μου πόσο σὲ ἀγαπῶ, ἄχ! πότε θὰ σᾶς ἰδῶ;..

Φοιτητικὴ Συντροφιὰ

ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗ ΖΩΗ

Μιὰ φορά, ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τιμωρήσῃ ἕνα μικρὸ ἀγγελάκι, γιὰ μία μεγάλη ἀταξία ποῦ εἶχε κάμει, ἀποφάσισε νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ γιὰ λίγο ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Τὸ φώναξε κοντά του, τοῦ πῆρε τὴς φτεροῦγες του, γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ πετάξῃ στὸν Παράδεισο πάλι, πρὶν τὸ φωνάξῃ αὐτός, καὶ τὸ ἔστειλε σ' ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι.

Τὸ ἀγγελάκι στὴν ἀρχὴ ἔκλαψε ποῦ ἄφινε τὸν Παράδεισο, ἔπειτα ὅμως τὰ νέα μέρη ποῦ ἔβλεπε, τὸ κάμανε νὰ ξεχάσῃ τὴ λύπη του. Ἔφθασε μπρὸς σ'ἕνα δάσος, γεμᾶτο λουλούδια καὶ πρασινάδες, πουλιὰ ποῦ τραγουδοῦσαν, καὶ ποταμάκια. Τὸ ἀγγελάκι μὲ χαρὰ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ λουλούδια καὶ νὰ τρέχῃ πίσω ἀπ'τὴς πεταλοῦδες. Κ' ἔτσι, γεμᾶτο χαρὰ καὶ εὐτυχία, προχωροῦσε μέσα στὸ δάσος, γιατὶ θαροῦσε πῶς ὁ δρόμος του θὰ ἦτο πάντα ἔτσι. Ἀλλὰ ὁ καλὸς δρόμος δὲν βάσταξε πολύ.

Ἄξαφνα τὸ ἀγγελάκι βρέθηκε σ'ἕνα μέρος μὲ πολὺ πυκνὰ δένδρα ποῦ δὲν ἤξευρε ἀπὸ ποῦ νὰ βγῇ. Παρακάτω, ἕνα μονοπάτι ποῦ πῆρε ἦταν τόσο στενό, καὶ εἶχε γύρω τόσα πολλὰ ἀκγάθια, ὥστε σὲ κάθε παραπάτημα, τοῦ τσιμποῦσαν τὰ πόδια του καὶ τὸ ἔκαμναν νὰ πονῇ πολύ, μ' ἕνα πόνο ποῦ πρώτη φορὰ αἰσθάνετο. Ἔπειτα νύχτωσε, καὶ τὸ ἀγγελάκι τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του, εἶχε καθίσῃ σ' ἕνα δένδρο καὶ ἄκουγε φοβισμένο, μέσα στὸ σκοτάδι ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἔβλεπε, τὰ μουγκρίσματα τῶν θηρίων. Φοβισμένο τὸ ἀγγελάκι, θυμώτανε τί καλὰ ποῦ ἦτο στὸν Παράδεισο, ποῦ ποτὲ δὲν ἤτο σκοτάδι, καὶ ἤθελε μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ νὰ ξαναγύριζε. Ἀλλὰ πάλι ξημέρωσε καὶ τὸ ἀγγελάκι πάλι πῆρε θάρρος, καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ καὶ νὰ χαίρεται. Μὰ ἡ χαρά του δὲν βάσταξε πολύ· ἡ νύχτα ἦλθε πάλι, καὶ ὁ ἄγγελος φοβώταν, ἔτρεμε, κρύωνε.

Πέρασε ἔτσι πολὺς καιρός. Ὁ ἄγγελος εἶχε φθάσει πιὰ στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, καὶ κατακουρασμένος καὶ βασανισμένος, ἔσκυψε νὰ πιῇ νερὸ ἀπὸ ἕνα ποταμάκι. Ἀλλὰ τί βλέπει μέσα στὸ ποτάμι; Εἶνε ἀληθινὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ ὡραῖος ἄγγελος; Τί γίνανε τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ ποῦ εἶχε πρῶτα; Γιατὶ τὸ κεφάλι του εἶνε τώρα γεμᾶτο κάτασπρα μαλλιὰ σὰν τὸ χιόνι; Γιατὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε τόσες ζάρες καὶ ἦτο ἔτσι ἀσχημισμένο; Τί γίνηκε ἡ ὀμορφιὰ ποῦ εἶχε πρῶτα; Καὶ τὰ μάτια του γιατὶ δὲν εἶχαν τὴ λάμψι τους τὴν πρώτη;

Τὰ βασανα, οἱ κόποι, οἱ τρόμοι, τὸν εἶχαν ἀλλάξει τόσο, καὶ ὁ ἄγγελος δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἕνας γέρος κουρασμένος ἀπ' τὴ ζωή.

Τότε ὁ ἄγγελος μετανόησε ἀκόμη πιὸ πολὺ γιὰ τὴν ἀταξία ποῦ εἶχε κάμει, καὶ παρακάλεσε μὲ τὴν καρδιὰ του τὸν Θεὸ νὰ τὸν ξαναπάρῃ κοντά του. Καί, νά! Ἕνας ἄλλος ἄγγελος, ἀδελφός του, ἔρχεται νὰ τὸν πάρῃ, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ πάλι τὴς φτεροῦγες του, γιὰ νὰ πετάξῃ στὸν Πατέρα του. Ἔγεινε πάλι ὁ πρῶτος ὡραῖος ἄγγελος, καὶ τώρα πιὰ μένει πάντα στὸν Παράδεισο κοντά Του.

Ξανθὴ Μουσμὲ

ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ

Εἰς τὸ χωράφι του ὁ ζευγᾶς
σὰν σπέρνει τὸ σιτάρι,
κάθε σπουργίτις εἰμπορεῖ
ἕνα σπειρὶ νὰ πάρῃ.

Μὰ κι' ὁ σπουργίτις σὰν ἰδῇ
σκουλήκια στὰ σπαρμένα,
θὰ τρέξῃ προθυμότατος
καὶ δὲν θ' ἀφίσῃ ἕνα.

(Μίμησις.) *Σημαιοφόρος Ἕλλην*

ΜΑΓΙΚΟ ΒΑΛΣΑΜΟ

Ζοῦσε μιὰ φορὰ ἕνας ποιητής. Ἡ ζωή του περνοῦσε μὲ τραγούδια. Ἔψαλλε τἄνθη, τὰ πουλιά, τὸν οὐρανό, τἀστέρια. Ἔψαλλε καὶ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ταῖς λύπαις καὶ χαραῖς. Ὁ κόσμος ἦταν γι' αὐτὸν μιὰ ποίησις.

Εἶχε μονάκριβο παιδὶ ὁ ποιητής. Ἦταν μιὰ κόρη μ' ἀγγελικὴ μορφὴ καὶ μὲ καρδιὰ ποῦ δὲν ἐγνώρισε τὰ πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου, πρωτόβγαλτο λουλοῦδι στὸ περιβόλι τῆς ζωῆς. Ἄλλον δὲν γνώρισε καὶ δὲν ἀγάπησε ἀπ' τὸν πατέρα της.

Κι' ὁ ποιητὴς γι' αὐτὴν ἐζοῦσε. Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ παιδικὰ τὰ μάτια της ἔβλεπε κι' αὐτὸς τὸν κόσμο καὶ τοῦ φαινόταν ὡραῖος σὰν ὄνειρο χρυσὸ μικροῦ παιδιοῦ. Γιὰ 'κείνην ἔψαλλε τὰ τραγούδια του τὰ μαγικά. Καὶ 'νόμιζε πῶς θἄταν παντοτεινὰ δική του ἡ κόρη.

Ὁ δυστυχής! Δεν εἶδε φοβερὸ ἐχθρό, ποῦ παραμόνευε ἀπὸ καιρὸ ν' ἁρπάξῃ τὸ παιδί. Ζήλεψε τὴν ὡμορφιά της καὶ τὴν ἀγνή της τὴν καρδιὰ καὶ τὴν θέλησε δική του. Δὲν σκέφθηκε τὸν πόνο τοῦ πατέρα ὁ ἄκαρδος!

Μιὰ νύκτα βροχερὴ καὶ ὁλοσκότεινη ἀνέβηκε στ' ἄλογό του. Βορηᾶς ἄγριος φυσοῦσε καὶ ἡ βρονταῖς ἐμούγκριζαν στὸν οὐρανό. Ἀστραπαῖς φλογεραῖς φώτιζαν τὸ δρόμο του...

Ἡ κόρη κοιμόταν ἀμέριμνη σὲ γλυκὰ ὄνειρα πλανεμένη. Ἤλθε κοντὰ ὁ χάρος, τὴν σήκωσε στὴν κρύα ἀγκαλιά του κι' ἔγινε ἄφαντος...

Πέρασε καιρός. Ὁ ποιητὴς εἶνε νεκρός, ποῦ ζῇ στὴ γῆ ἀκόμη. Ἡ λύρα του μένει βουβή. Τὰ βουνὰ γύρω δὲν ἀντηχοῦν πιὰ ἀπ' τὰ φαιδρὰ τραγούδια του. Ἔχασε τὴν ψυχή, ποῦ τοῦδινε ζωή.

Γιὰ ποιὸν τώρα νὰ τραγουδήσῃ; Δὲν κλαίει πιά! Ἡ λύπη εἶνε κρυμμένη στὴν καρδιά του καὶ τὴν πλακώνει. Καὶ εἶνε τόσο βαρειά!

Μιὰ μέρα ἔξαφνα, ἀνάμεσα ἀπ'τὸ σκοτάδι ποῦβλεπε γύρω του, κάτι ἔλαμψε στὰ μάτια του. Ἦταν χαρτὶ λευκό. Χωρὶς νὰ θέλῃ πλησίασε. Μιὰ δύναμις τὸν ἔσπρωχνε. Πῆρε μιὰ πέννα, κάθησε κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ. Ἔγραφ' ἕνα δρᾶμα μελαγχολικὸ κι' ἦταν τὸ δρᾶμα τὸ 'δικό του. Ὅλη ἡ λύπη κι' ἡ δυστυχία τῆς ψυχῆς του χυνόταν σιγὰ-σιγὰ στὸ ποίημά του καὶ τοῦδινε ζωή! Ἔγραφε, ἔγραφε πολλὴν ὥρα σὰν ὑπνωτισμένος.

Τὸ δρᾶμα τέλειωσε. Σήκωσε τὸ κεφάλι. Καὶ τώρα μόνον μετὰ τόσον καιρὸ αἰσθάνθηκε, πῶς ἐλαφρώθηκε ἀπὸ ἕνα βάρος ποῦ τὸν βασάνιζε.

Ὁ πόνος τῆς καρδιᾶς του εἶχε χυθῇ σ' ἕνα λυπητερὸ τραγοῦδι...

Κρητικοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γερμανικῆς.

— Γιὰ πές μου, Κουφιοκεφαλάκη, πῶς λένε γερμανικά, τὰς ἀντωνυμίας οὐδεὶς καὶ μηδεὶς;

— !!!...

— Ἔλα, πές το, ἐπὶ τέλους, σοῦ κάμνω ἐγὼ τὴν ἀρχή: Κάιν (Kein) καὶ...

— (Προθύμως): Ἄβελ!!!...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδραΐκου Χάνου

***

Ὁ Διδάσκαλος:—Διατί, Γιαννάκη, ὁ Ἀδὰμ ἐδάγκασε τὸ μῆλον;

Ὁ μαθητής:—Διότι... δὲν ὑπῆρχαν τότε μαχαίρια!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύργου τῆς Βενετίας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 121ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1910, σελ. 187].

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ὁ πρῶτος δηλοῖ πόσας ὀρθὰς καὶ ἁπλῶς δημοσιευσίμους Ἀσκήσεις περιεῖχεν ἡ Συλλογὴ τοῦ Διαγωνιζομένου, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν αἱ ἐκτάκτως ἐπιτυχεῖς καὶ ὡραῖαι. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου· (μεταξὺ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προηγεῖται ὁ ἔχων τὸν *δεύτερον* ἀριθμὸν μεγαλύτερον). Ὁ τρίτος ἀριθμὸς δηλοῖ τὰ εἰς ἑκαστον ἀπονεμόμενα Εὔσημα.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ. *(Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω. καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου τῶν Ἀσκήσεων τὴν ἡλικίαν των).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ναύαρχος τῶν Ἀστακῶν***, 15+14 [15Ε].— (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ζιλχὰ-Χανούμ*, 15+13 [14Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Καλὸς Σαμαρείτης*, 15+12 [14Ε].— *Ἀθανάσιος Διάκος*, 15+12 [14Ε].— (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Δάφνης Κλωνάρι*, 15+13, [14Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, 15+11 [13Ε].— *Μαραθωνομάχος*, 15+10 [13Ε].— *Μόνωσις*, 15+9 [12Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἀφρόκρινο*, 13+10 [12Ε]. — *Ἄσπρος Γάτος*, 14+9 [12Ε].— *Ἰδανικότης*, 15+8 [12Ε].— *Ἑλένη Χ. Νικολεοπούλου*, 15+8 [12Ε].— *Γλυκεῖα Ἐλπίς*, 13+9 [11Ε].— *Ἠλίας Ν. Τερζάκης*, 13+9 [11Ε].— *Ζαχάρω Μαραγκόζη*, 15+7 [11Ε]. — *Σπῦρος Λ. Μετούσης*, 15+7 [11Ε].— *Ἐαρινὴ Ζωή*, 12+9 [11Ε].— *Ἐξακουσμένο Σοῦλι*, 14+7 [11Ε].— *Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους*, 14+7 [11Ε].— *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, 12+8 [10Ε].— *Γεώργιος Σπ. Λιβαδᾶς*, 12+8 [10Ε].— *Μαρῖνος Πέτρου*, 13+7 [10Ε].—*Ἐθνικὴ Φυλή*, 14+6 [10Ε]. — *Ξυλόκοτα*, 13+6 [10Ε].— *Γυμνάσιον Ἰωαννίνων*, 13+6 [10Ε].— *Γλυκοχάραμα*, 11+6 [9Ε].— *Ἀμάραντο Λουλοῦδι*, 11+6 [9Ε].— *Δαφνοστεφὴς Σημαία*, 12+5 [9Ε]. — *Ράβδος τοῦ Μωϋσάως*, 11+5 [8Ε].— *Χριστίνα Ἐπιδάτου*, 10+5 [8Ε].— *Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης*, 10+5 [8Ε].— *Μέλλων Βοναπάρτης*, 10+4 [7Ε].— *Βασ. Νικολαΐδης*, 10+3 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Καλλιόπη Παπαϊωάννου*, 7+3 [5Ε].— *Νικ. Γ. Σαρίμβεης*, 5+2 [4Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12—15 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Μαρία Μπάλτα***, 14+12 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐξόριστος Βασιλιᾶς*, 15+10 [13Ε].—*Ἀλέξανδρος Ν. Σταυράκης*, 15+10 [13Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βάρκα τοῦ Κανάρη*, 15+9 [12Ε].—*Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, 15+9 [12Ε]. — *Βυζαντινὸς Ἀετός*, 15+9 [12Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἡλιοστάλακτη*. 13+10 [12Ε]. — *Ἔγγονος Αὐτοκράτορος*, 13+10 [12Ε]. — *Καύχημα τῆς Ἠπείρου*, 14+9 [12Ε].—*Μάρκος Βότσαρης*, 14+8 [11Ε].—*Ναυτάκι*, 15+7 [11Ε].—*Ἑπτάφωτος Πλειάς*, 13+8 [11Ε]. — *Ἑλληνικὸν Ζίφος*, 14+7 [11Ε].—*Κάρμεν*, 14+7 [11Ε].—*Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ*, 12+8 [10Ε]. — *Μελάχρα*, 13+7 [10Ε]. — *Χρυσῆ Καρδιά*, 12+7 [10Ε].—*Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*, 13+6 [10Ε].—*Ἀρχιδοὺξ Κάρολος*, 12+6 [9Ε].—*Μικρὸς Μανδολινιστής*, 12+6 [9Ε].—*Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, 13+5 [9Ε].—*Δωδωναῖος*, 13+5 [9Ε].—*Ἀνδρεῖος Ἄνδριος*, 11+6 [9Ε].— *Ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα*, 10+6 [8Ε].—*Ἀτρόμητος Λεωνίδας*, 11+5 [8Ε]. —*Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις*, 11+5 [8Ε].—*Ν. Η. Ἀναγνωστόπουλος*, 11+5 [8Ε]. — *Μπουρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, 11+5 [8Ε].— *Σκληρὴ Σκλαβιά*, 12+4 [8Ε] —*Σημαιοφόρος Ἕλλην*, 9+6 [8Ε].—*Μικρομέγας*, 9+6 [8Ε].—*Μάρκος Αὐρήλιος*, 9+6 [8Ε].—*Μικρὸς Ἀργοναύτης*, 10+5 [8Ε]. — *Φασιανὴ τοῦ Σαντεκλέρ*, 10+5 [8Ε].—*Γόρδιος Δεσμός*, 11+4 [8Ε].—*Γιοῦλι*, 11+4 [8Ε].—*Δόκτωρ Κούκ*, 12+3 [8Ε].—*Χιώτικο Ἀκρογιάλι*, 9+5 [7Ε].—*Αἴσωπος*, 10+4 [7Ε].—*Νέα Σελήνη*, 10+4 [7Ε].—*Χεῖρ Βοηθείας*, 10+4 [7Ε].—*Παιδὶ τῆς Ἀγχιάλου*, 10+4 [7Ε].—*Τρακατράκη*, 11+3 [7Ε].—*Πατριώτης τοῦ Ὁμήρου*, 8+5 [7Ε]. — *Μέλλουσα Νικήτρια Ἑλλάς*, 9+4 [7Ε]. — *Χαρὰ τῶν Ἑλλήνων*, 9+4 [7Ε]. — *Παλίρροια*, 10+3 [7Ε]. — *Πάνος Δ. Παπαδημητρίου*, 10+3 [7Ε]. — *Ἀγωνία Ἐθνομάρτυρος*, 10+3 [7Ε]. — *Γεώργιος Ι. Χαϊδόπουλος*, 8+3 [6Ε].— *Ρήγας Φερραῖος*, 8+3 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Λευκὸν Κρίνον*, 7+3 [5Ε].—*Μιχαὴλ Α. Τρίκκας*, 8+2 (5Ε). — *Λάμπρος Μ. Στρούζας*, 5+2 [4Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀργυρᾶ Πανσέληνος***, 14+6 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἰγυπτία Πριγκίπισσα*, 12+7 [10Ε]. — *Φῶτος Τζαβέλλας*, 13+5 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κερκυραϊκὸς Ἀστήρ*, 11+6 [9Ε].— *Καπετὰν Φασαρίας*, 12+5 [9Ε].— *Βασίλισσα τῆς Κύπρου*, 11+5 [8Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Χάνι τῆς Γραβιᾶς*, 8+6 [7Ε]. — *Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους*, 10+3 [7Ε]. — *Ἐθνομάρτυς*, 9+3 [6Ε].

Σημείωσις. Ὁ 121ος Διαγωνισμὸς ἦτο διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἐξαμηνίας τοῦ 1910. Ὁ τρέχων εἶνε ὁ 123ος, τοῦ ὁποίου τἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν τὸν Μάϊον. Ταῦτα πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως ἐκ μέρους τῶν νέων συνδρομητῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1911

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των. Ἡ δημοσιευσις ὅμως τῶν ἀποτελεσμάτων μὲ ἀναγκαζει νὰ περιορίσω σήμερον τὸν χῶρον τῆς ἀλληλογραφίας, ὥστε μὴ παραπονεθῆτε ἂν 0° ἀπαντήσω μόνον εἰς ὀλίγους καὶ μὲ λίγα λόγια.

Μακεδών, ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Εὔχομαι περαστικὰ εἰς τὸν ἀδελφόν σου.

Διάπλασις τοῦ Μέλλοντος, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ δὲν μοῦ κακοφαίνεται διόλου ποῦ δὲν αὐξάνουν οἱ ἀγόρασταί σου. Μακάρι νὰ ἔκαμναν ὅλοι τόσον!

Φαιδρότατα τὰ μετεωρολογικὰ σου, *Θρίαμβε τῆς Νίκης*. Εἶδες ὅμως ὅτι τὰ κοφτερά πίσω ἦταν, ὅπως λέγει ἡ παροιμία, καὶ ὅτι ἐφάγαμε χιόνι μὲ τὸ παράπανω.

Γράφε μου λοιπὸν τώρα, *Νηρηΐς*, ποῦ ἐπέρασαν αἱ ἑορταί, αἱ ὁποῖαι σὲ ἀπησχόλησαν. Σὺ ποῦ δὲν πηγαίνεις σχολεῖον, ἔχεις περισσότερον καιρὸν τὰς καθημερινάς. Ἔ;

Ἡ ἐπιστολή σου ὅμως, *Ἐξόριστε Ἀτθίς* μαρτυρεῖ, ὅτι τὸ κρύο δὲν παγώνει...τὴν φαντασίαν. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.

Ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολύ, *Ἀθάνατη Ἑλλάς*. Εἶδα ὅτι τώρα τὸν χειμῶνα τὰ γάντια δὲν τὰ βγάζεις ποτέ, διότι ὑποφέρεις ἀπὸ χιονίστρες. Γι' αὐτὸ ἦταν ἔτσι σύντομο τὸ γράμμα σου;

Δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Φιλέρημε Τρυγών*, ἀφοῦ μάλιστα μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν. Νομίζεις ἀληθινὰ ὅτι μ' ἐξάλισεν ἡ ἐπιστολή σου;

Μῖτε τῆς Ἀριάδνης, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας. Τὰ βραβεῖα τοῦ Διαγωνισμοῦ ξεσπαθώματος δίδονται μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων· ὅταν δημοσιευθοῦν λοιπὸν γράψε μου.

Μπορεῖ τὸν χειμῶνα νὰ μὴ κάμνῃ κρύο, *Λάτρις τῆς Ἑλλάδος*; Καὶ διὰ νὰ παρηγορηθῆς, σοῦ λέγω ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ γράμματα ποῦ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀρχίζουν ὅπως τὸ ἰδικόν σου: «Κάμνει τόσον φριχτὸ ψῦχος, ποῦ τὰ χέρια μου... κτλ.»

Ἀμαλία Π. Α., ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Τὰς λευκὰς ὅμως Λέξεις ἔπρεπε νὰ τὰς γράψῃς εἰς χωριστὸν φύλλον, ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα.

Ὡραίας ἐπιστολὰς—μ' ὅλο τὸ κρύο, καὶ μ' ὅλας τὰς χιονίστρας τῶν χεριῶν, —μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μικρὸς Ἀργοναύτης*, *Ἀμαουλλίς*, *Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς*, *Φίλεργος Ἡγεμονίς*, *Ἀρταναία*, *Συλφίς*, *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*, *Ἐδελβαΐς καὶ Ἑλληνοπούλα τῆς Θρᾴκης*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Δένδρον καὶ χόρτον» τῆς *Νέλκε*· — «Ρόδα καὶ ρίζαι» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος*·— Διάφορα τοῦ *Γορδίου*·— «Καρναβάλι» τοῦ *Χάονος*· — «Ἀντίθεσις» τοῦ *Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος*·— Διάφορα τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ζίφους*· — «Τιμὴ εἰς τοὺς διδασκάλους μας» τοῦ *Πούλιου-Δράκου*·— «Τὸ παιγνίδι τῶν Ληστῶν» τοῦ *Δάφνης Κλωνάρι*·— «Ἡ συμβουλὴ τοῦ κισσοῦ» τῆς *Ἐξορίστου Ἀτθίδος*·— Διάφορα τῆς *Κραυγῆς Νίκης*·— «Κουδέντες τῆς Γιαγιᾶς» τῆς *Κυματιζούσης Κυανολεύκου*·— «Ξένη φύσις» τοῦ *Χιαβάθα*·— Διάφορα τοῦ *Θριάμβου τῆς Νίκης*·— «Παρὰ τὴν ἑστίαν» τῆς *Παπαρούνας*·— «Τὸ ὄνειρον τῆς μοσκιᾶς» τῆς *Βασιλίσσης τῶν Ζιζανίων*·· — «Αἱ δύο ἀρπαι» τῆς *Μοσκιᾶς*·— «Ἡ ζωή μας» τῆς *Κρητικοπούλας*· — Διάφορα τῆς *Μασκώτ*· — Ἀνέκδοτα, παίγνια, παιδικὰ πνεύματα, προβλήματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Πάλης δόξες» (ἔχει ἐλλείψεις·) — «Ὁ ζυγὸς τοῦ Μίνωος»· — «Ἓν ἄνθος» κτλ. (ἀτεχνοι στίχοι·)— «Ἀπὸ μίαν φωτογραφίαν» (κάτι τοῦ λείπει· δοκίμασε πάλι·) — «Τί μάρεσει» κτλ. (ἀτεχνοι στίχοι·) — «Μία προφητεία» (πολὺ ἐκτενές·) «Χειμῶν» (οἱ στίχοι θέλουν διόρθωμα·)—«Τὰ παιδιὰ τῶν Σπαρτιατῶν» (πολὺ ἐκτενές·) — «Ἀλώπηξ κόλουρος» (μιὰ-δυὸ λέξεις τὸ γαλοῦν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Εὐαίσθητος Καρδία* κ. (Ε.Π.) *Κόρη τῶν Κυμάτων*, κ. (Κ. Π.) *Πανεμένο Χωριατόπουλο*, α. (Ε. Π.) *Ξενιτεμένος Γυμνασιόπαις*, α. (Μ. Μ.) *Μικρὸς Ἀργοναύτης*, α. (Ἐγώ;) *Ἑλληνικὴ Δόξα*, κ. (Τίς,,,) *Πόθος τῆς Κρήτης*, κ. Ε. Α.) *Παπαγάλος τοῦ Τσάρου*, κ. (Ε.Α.) *Κασσιωτοπούλα*, κ. (Σ.Μ.) *Εὐτυχὴς Εἱμαρμένη*, κ. (Λ.Π.) *Παιδικὴ Χαρά*, κ.(Π.Ι.) *Ἐδελβαΐς*, κ. (Ἐνωτικὴ) *Χιῶν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, κ.(Α.Β.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἀκανθυλλίς*, κ. *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, α. *Φίλεργος Ἡγεμονίς*, κ. *Ἑλληνικὸν Ζίφος*, α. (Χῖος) *Βολταῖρος* α. *Ἑλληνοπούλα τῆς Θρᾴκης*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Νέλκε* (0) μὲ *Ἑπτάφωτον Πλειάδα, Λύραν τοῦ Πόνου, Σκληρὴν Σκλαβιάν, Φάουστ, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Ἐλευθερίαν·* — ἡ *Εὐαίσθητος Καρδία* (0) μὲ *Δούκισσαν τοῦ Δάντσιγ, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Ραγισμένην Καρδίαν, Ριγολέττον, Εὐζωνάκι, Ἀφρόκρινον, Συλφίδα, Οὐράνιον Τόξον, Κρητικοπούλαν, Ζίναν, Ζαππίδα, Μελάχραν, Φάουστ, Πιερότ-τον, Μελαχροινούλαν·* — ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* (0) μὲ *Βάρκαν τοῦ Κανάρη, Μπάρμπα-Γεῶργον, Ἀπόρθητο Σοῦλι, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἀθανάσιον Διάκον, Νέλκε, Τὸ Σβυστό μας Κανδῆλι, Τρελλὴν Νειότην, Ἀετόν·* — ἡ *Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα* (0) μὲ *Ἀμαρυλλίδα, Κρητικοπούλαν, Βάρκαν τοῦ Κανάρη, Ζίναν·* — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Κάσσου* (0) μὲ *Γενναιόψυχον Ἑλληνίδα, Κερκυραϊκὴν Αὔραν, Αὔραν τῆς Νεότητος·* — ἡ *Φοίβη* (0) μὲ *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα, Δούκισσαν τοῦ Δάντσιγ, Αὔραν τῆς Νεότητος·* — ἡ *Εὐτυχὴς Εἱμαρμένη* (0) μὲ *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα, Δούκισσαν τοῦ Δάντσιγ, Φουστανέλλαν τοῦ Βύρωνος·* — τὸ *Ἐδελβάϊς* (0) μὲ *Ἀθηναίαν Ἀριστοκράτιδα, Μπάρμπα - Γεῶργον, Ὠχρὰν Λαίδην, Χρυσάνθεμον, Εὐζωνάκι, Μιμόζαν, Εἱμαρμένην.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της· *Ζερζεβούλην* (καλὸν τὸ παίγνιόν σου·) *Ἀγγελικὴν Γ. Τ.* (τί κάθε Σάββατον, τί κάθε Δευτέραν· τὸ διάστημα δὲν εἶνε πάντοτε τὸ ἴδιον;) *Γ. Π. Γιαν.* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις·) *Φωφὼ Π. Π.* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· γράφε μου·) *Κραυγὴν Νίκης* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Εὐαίσθητον Καρδίαν* (ἔχει καλῶς·) *Παινεμένο Χωριατόπουλο* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· χαιρετισμοὺς εἰς τὸν θεῖόν σου ποῦ μαγαπᾶ τόσον·) *Δάφνης Κλωνάρι* (θὰ ἦσαν βέβαια προτιμότερα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν· ὀλίγοι ἕλληνες συγγραφεῖς ποῦ γράφουν γιὰ παιδιά, τί νὰ πρωτοκάμουν; κ' ἐδῶ, βλέπεις, χρειάζεται ἐργασία·) *Ὡραίαν Ἑλλάδα* (πολὺ μοῦ ἄρεσε ἡ ἐπιστολή σου· χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά·) *Κυδωνιάτην* (ὁ τόμος ὁ περιέχων τὸν «Βράχον τὸν Γλάρων» τιμᾶται δρ. 2,50· Ἀσκήσεις δὲν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς πρὶν προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς διαγωνισμός·) *Κων. Παν.* (ἐλήφθησαν· μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βὲρν δὲν ὑπάρχουν πλέον· τὰ νέα του τὰ ἐδημοσίευσα ὅλα, τὰ παλαιά του εἶνε πασίγνωστα, καὶ ἄλλα δὲν γράφει, διότι... ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ·) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (κ' ἐδῶ τὰ ἴδια!) *Δούκισσαν τοῦ Δάντσιγ* (εἰς τὰς ἐρωνήσεις σου ἀπαντῶ ναί·) *Δούλην Ἤπειρον* (ἐπέρασε τὸ κρυολόγημα;) *Βοσπορίαν Γαλανόλευκον* (εὔχομαι νὰ γίνῃς ἐντελῶς καλά·) *Λύραν τοῦ Πόνου* (εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς δεκάλεπτον γραμματόσημον, ἄλλως δὲν διαβιβάζεται·) *Ἑλληνίδα* (αἰσ Διετεῖς Διακοπαὶ» εἶνε εἰς τοὺς τόμους 15 καὶ 16, ἕκαστος τῶν ὁποίων τιμᾶται δρ. 1,10· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις·) *Κυπριόπουλο* (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν· χαίρω πολὺ ποῦ ὁ νέος συνδρομητὴς εἶνε τόσον ἐνθουσιασμένος·) *Πούλιον-Δράκον* (γιὰ νὰ ξαναρρωστήσῃς δηλαδή; ὄχι, καλλίτερα νὰ μὴ ρίξῃ ἄλλο, καὶ νὰ βγῇς ἔξω μὲ λιακάδα·) *Κυρὰ-Παπαδιὰν* (αὐτὸ τὸ γιατρικὸ τὸ ξέρουν· εἶνε ἀκόμη καὶ τὸ Μαγιόνερο·) *Αὔραν τῆς Νεότητος* (τί λέγει ὁ κανονισμὸς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν διὰ τὰ τετράδια ποῦ στέλλονται χωρὶς γραμματόσημον;··) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν ἀνανέωσε·) *Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου* (ἔστειλα·) *Κερκυραϊκὴν Αὔραν* (ἡ ὁποία διαθέτει τώρα 105 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, ἂν ἀγαπᾶτε!) *Ἐθνικὴν Σημαίαν* (αἱ προτάσεις σας ἀπαράδεκτοι· σᾶς παραπέμπω εἰς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, φυλλ. 50 τοῦ 1910·) *Ἡρῳδα τοῦ 21* (ὁ ἀριθμός σας εἶνε 313·) *Εὐστρ. Γ. Π.* (ἔλαβα·) *Πένναν Ποιητοῦ* (ἔστειλα· νὰ σὲ ἰδῶ!) *Ἑλληνικὸν Ξίφος* (20 μόνον ἐνῷ ἠμποροῦσε νὰ εἶνε 100· κάμε λοιπὸν τίποτε!) *Σπ. Πολ.* (περιμένω τὸ ψευδώνυμόν· χωρὶς αὐτό, ξεύρεις, τίποτε δὲν γίνεται·) *Ροδοπέταλον* (στεῖλε·) *Τρελλὴν Νειότη* (εἰς τὰ «Παναθήναια» δημοσιεύεται ἐκτενὴς μελέτη τοῦ κ. Ξενοπούλου περὶ Παπαδιαμάντη·) *Χὰμ* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Παιδικὴν Χαρὰν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2 Φεβρουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 22 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 1 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 19 Μαρτίου.

98. Λεξίγριφος

Ἐπίθετον μὲ ἄνθη συνενώνω
Καὶ πόλιν μιᾶς νήσου φανερώνω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ὀνειρεμένην Πατρίδα

99. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτόν μου ἐπίρρημα,
Ἀντωνυμία τἄλλο·
Δένδρον εἶνε τὸ σύνολον
Γνωστόν σου, ἂν δὲν σφάλλω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὑπερήφανο Γιασεμί

100. Στοιχειόγριφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Εἶμαι τῆς Ἑλλάδος χώρα ἅμα δὲν μὲ μετα-
[δάλῃς·
Κι' ἂν τὴν κεφαλὴν θελήσῃς, φίλε λῦτα, νὰ
[μοῦ βγάλῃς
Καὶ τὸν τράχηλον στὴ μέσην ἔπειτα νὰ με-
[ταθέσῃς
Ὄργανον τοῦ σώματός σοῦ στὴ στιγμὴ θάπο-
[τελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

101. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.

Ὁ κύριος :— Γιατὶ σήμερα μυρίζουν ἔτσι οἱ κεφτέδες;

Ὁ ὑπηρέτης: — Ἡμαγείρισα, κύριε, ἔκανε λάθος καὶ ἀντὶ νὰ ρίξῃ πιπέρι, ἔρριξε...

Ὁ κύριος :—Τί ἔρριψε;

Ὁ ὑπηρέτης :— Μὰ σᾶς τὸ εἶπα!

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ὀνειρεμένην Ἐλευθερίαν

102. Φωνηεντόλιπον

κντ - ς - τ - ν - κ - * - γνσ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλπίδος

103. Γρῖφος

		Π Π		κι	
		ΠΠ Π		κι	
Ο		Π Π Π	S —		κι
ΛΙ	Δὸν Ζὼν	Π Π Π		θν'	
		Π ΠΠ		κι	κι
		Π Π		κι	

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοστόλου Ἕλληνος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ. *«Παραμύθι χωρὶς ὄνομα».* Πωλεῖται στὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεῖα Ἑλλάδος, Τουρκίας καὶ Αἰγύπτου. Στὸ Λονδῖνον 18, 19 καὶ 20 Appold Street e.t. *(ΙΑ', 42)*

Ἱδρύεται ἐν Πειραιεῖ Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν "ΔΟΞΑ,,. Ἀρχαιρεσίαι γενήσονται τὴν 20 Φεβρουαρίου. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Συνδρομὴ τρίμηνος 50 λεπτά. Πᾶν μέλος δύναται νὰ συστήσῃ τῷ Συλλόγῳ ἄπορον, εἰς ὃν ἡ Διάπλασις θὰ στέλλεται δωρεὰν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου. Οἱ βουλόμενοι ἀπευθυνθήτωσαν: Γ.Ν. Γεωργόπουλον, Φίλωνος 84, Πειραιᾶ. Αἱ δεσποινίδες δὲ πρὸς *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, Νοταρᾶ 95-Α, Πειραιᾶ. *(ΙΑ', 43)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια. Προτιμῶ τοποθεσίας. Διεύθυνσις: Ἀρ. Θεμ. Κουτσομητόπουλον, Poste-Restante, Καλάμας. *(ΙΑ', 44)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 8 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 81]

ΑΘΗΝΩΝ· *Ἀντών. Κ. Παπαευθυμίου, Ἠλίας Σπ. Κανέλλης, Ἀθαν. Σάσχνικας, Νικόλ. Κλῆρης, Ζαννῆς Μ. Καΐρης, Δημ. Η. Παπαγιάννης, Εὐαγ. Στεφ. Βαλτατζῆς, Νικ. Δ. Γιγάντες, Σπυρ. Γ. Λευτσάκος, Χριστ. Ζαργάνης, Διον. Θ. Κουρούκλης, Γελαζούμενη, Ἀθαν. Ζ. Χανιώτης, Κωνστ. Β. Παπαδοπουλος, Πίπης Α. Κουρούκλης, Βασίλ. Λεονάρδος, Γεώργ. Α. Μακρυγιάννης, Ἰωάν. Ε. Ζάχος, Κ. Τ. Καρδαρᾶς, Κωνστ. Χρ. Ἐλασσώνας, Νικ. Α. Μελισσινός, Μαρία Ν. Λεωσάκου.*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· *Παναγ. Ι. Παπαθανασόπουλος (7-8) Εὐάγ Σ. Σουλελις, Μαρία Χ. Μαυρομμάτη, Ι. Α. Βλαχόπουλος.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ· *Παναγ. Δ. Χρηστόπουλος.*

ΒΟΛΟΥ· *Πίνδ. Α. Πολύμερος, Ι. Κ. Διαμαντόπουλος, Δημ. Παπαθανασίου, Πηλεὺς Κ. Διαμαντόπουλος, Φιλ. Κ. Κασσιόπουλος. Δημ. Κ. Κασσιόπουλος, Κωνστ. Ἀθ. Νικόπουλος.*

ΘΗΡΑΣ· *Πέτρος Α. Δελινδας.*

ΚΑΛΑΜΩΝ· *Ἀντ. Θ. Κουτσομητόπουλος, Γεώργ. Θ. Κουτσομητόπουλος, Ἀρ Θ. Κουτσομητόπουλος, Ἀναστασία Κ. Συκιώτου, Μαρία Σ. Παπαδία (7-8), Κωνστ. Μπενιάδης, Φαίδρα Π. Μοσχίδου, Ἑλένη Π. Μοσχίδου.*

ΚΑΡΥΣΤΟΥ· *Γεώργ. Γ. Ταρσατόπουλος, Ἀγγελικὴ Γ. Ταρσατοπούλου.*

ΚΕΡΚΥΡΑΣ· *Σπυρ. Α. Μεταξᾶς, Σαμ. Ι. Ναξών.*

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ· *Ἀοπασία Ἀνδρ. Πυλαρινοῦ, Ἀθ. Σ. Μουϊκης, Ἰρηνη Ζαχαρᾶτος.*

ΚΟΡΙΝΘΟΥ· *Μιχ. Α. Τρίκκας, Ὀδυσ. Σ. Γαληνός, Φωτ. Β. Καρυάτης.*

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ· *Μ. Δ. Σπυρογιαννόπουλος.*

ΝΑΥΠΛΙΟΥ· *Β. Γ. Πολυχρονάκης.*

ΠΑΤΡΩΝ· *Ἀνδρ. Ι. Ξένος.*

ΣΠΑΡΤΗΣ· *Κωνστ. Ι. Ρασσογιάννης.*

ΣΥΡΟΥ· *Φωφὼ Ν. Τοζου, Φρ. Ν. Σαλάχας, Σ. Ἀμουρβάκης, Κωνστ. Γ. Βελισσαρόπουλος, Μαρία-Χρηστίνα Δουριώτη, Δημ. Γ. Βελισσαρόπουλος, Μιχ. Π. Κατσιμαντῆς, Φωτ. Χρ. Μουχτόπουλος, Θεοδ. Χρ. Μουχτόπουλος, Δημ. Θ Βελισσαρόπουλος.*

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· *Σοφία Ν. Δαγοπάτη.*

ΥΔΡΑΣ· *Ἀνδρ. Ν. Βατικιώτης.*

ΧΑΛΚΙΔΟΣ· *Χαρ. Γ. Ἀποστολίδης, Ἰρηγ. Βαμβακούλας, Στ. Πρόκος ἡ Κωνσταντίνου, Μιχ. Ι. Τζιώτης, Κ. Δ. Στονμπιάδης, Νῖκος Κ. Βαμβακούλας, Θεοδ. Α. Ἀναστασίου, Χρῆστος Ν. Λεμπίσης, Παν. Α. Ἰούσιος.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· *Ἑλένη Κ. Στρούμζη, Νῖκος Κοζαδίνος, Ἰωάννα Ι. Μίρμηγκα.*

ΒΙΡΚΕΤ-ΕΛ-ΣΑΗ (*Αἰγύπτου*)· *Ἰουλία Ι. Πολυταρίδου (7-8).*

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ· *Μιχαὴλ Ρεβέντης (7-8).*

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· *Ἀγγελικὴ Σακελλαρίου (6-7), Ἀγγελικὴ Ξ. Καπρίταιου (6-7).*

ΚΥΔΩΝΙΩΝ· *Μαριάνθη Ε. Ζηκητριάδου (7).*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· *Παναγ. Ι. Συπτρᾶς, Βερονίκη Νικολαΐδου.*

ΠΑΖΑΡΤΖΗΚΙΟΥ· *Νῖκος Ἀπ. Νίκογλου, Μῖτσος Ἀπ. Νίκογλου, Μαρία Μ. Τζουμπάρη, Σμαράγδα Μίλτσογλου.*

ΠΟΡΤΣΑΪΔ· *Γεώργ. Φανῆς, Πέτρος Β. Ἀδὰμ (7), Σοφία Μόσχου.*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς: ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΖΑΡΓΑΝΗΣ, *ὁδὸς Βείκου 75 ἐν Ἀθήναις,* ΜΙΧΑΗΛ ΡΕΒΕΝΤΗΣ *ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ* ΦΙΛΙΠΠΟΣ Κ. ΚΑΣΣΙΟΠΟΥΛΟΣ *μαθητὴς Γυμνασίου ἐν Βόλῳ, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνγράφη δι' ἓξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος.*

Πλεονάζουν λεπ. 50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2050.